

JORDI DE MANUEL

La mort del corredor de fons

Edicions 62

Barcelona

© 2012, Jordi de Manuel
www.jordidemanuel.cat

*Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.*

Primera edició: gener del 2012

© d'aquesta edició: Edicions 62, SA
Peu de la Creu 4, 08001 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocompost a Víctor Igual, SL,
Aragó, 390, 08013-Barcelona
ISBN: 978-84-297-6882-4
DL: B. 40.936-2011
Imprès a Limpergraf

*Per a l'amic Sergi Petit i Herrero,
que observa el món amb mirada escèptica.*

El somni es feia realitat: de la sorra ardent del desert al tartan elàstic de l'estadi. La graderia estava gairebé buida —els Jocs Paralímpics tenen poc ressò—, però ell sentia que tot el món, i Déu, l'observaven. Feia més de cinquanta minuts que s'escalfava: rodatge, estiraments, esprints progressius i, de nou, més estiraments. S'havia imaginat, concentrat, diferents moments de la final que d'aquí a no res havia de córrer.

Va sentir l'avís del jutge i es col·locà al seu lloc. Els altres set atletes també van fer-ho. Es palpà el monyó del braç esquerre amb la mà dreta, alçà els ulls cap al cel, va passar un dit per la cadeneta que duia al coll, va fer un petó al medalló i es va encomanar a Déu; flexionà un genoll al mateix temps que inclinava el cos i tensava tots els músculs. Un instant abans del tret de sortida, per la seva ment van transitar imatges de la infantesa al poble, de la mare, dels germans, de l'oncle; l'última fracció de segon va ser per al futur, per a un esdevenidor que ell augurava gloriós.

El tret el va impulsar com un ressort. Els primers dos-cents metres es van córrer més veloçment del que havia previst. Amb el cap ben alt i la gambada ampla va situar-se enmig del grup, sobre la línia que separava el primer i el segon carrer. Cent metres després es va obrir, tal com havia fet a la semifinal i li

havia aconsellat que tornés a fer l'entrenador. Havia d'evitar quedar tancat dins del grup per poder maniobrar amb llibertat en els últims dos-cents metres.

En sonar la dringadissa de la campana que marcava l'inici de l'última volta tots els corredors encara continuaven apilats; ningú es decidia a estripar la cursa. Quan faltaven tres-cents metres, l'atleta irlandès —el que posseïa la millor marca— va iniciar l'atac decisiu. Només l'ucraïnès i ell van poder seguir-lo. A la meitat de la corba, de reüll, va percebre l'ombra del grup perseguidor a uns deu metres. Quan va enfilars la recta final tenia a l'abast, només uns quants passos davant seu, els dos corredors que encapçalaven la cursa. Es va obrir al segon carril per iniciar l'esprint: sentia volar les cames i l'ofec al pit creixia instant rere instant. Faltaven vint metres d'agonia per a la línia de meta, però ja els havia atrapat. Deu metres abans de l'arribada els va sobrepassar. Va alçar l'únic braç que tenia i va inclinar el cos endavant per entrar victoriós... i va ser en aquell precís moment que, tot d'una, va perdre l'equilibri i va caure just abans de l'arribada.

I

LEO

I

Era un divendres de començaments d'agost i havia decidit sortir de bon matí per evitar la calorada del migdia. El Nit bordava, insistia a desviar-se cap als matolls secs dels marges del camí. El doctor Miquel Olivera tractava d'as-serenar-lo: li passava una mà amb suavitat pel musell i li xiuxiuejava paraules tendres a cau d'orella. Ni amb això, però, aconseguia apaivagar el neguit de l'animal.

En arribar a les ruïnes del mas, a menys de cent metres del viaducte de Can Ribes, l'home va decidir treure-li el passador de la corretja i deixar-lo córrer perquè es desfo-gués. Estava preocupat, perquè des de feia un parell de setmanes el gos semblava atemorit, especialment quan passejaven prop de la platja; era com si el Nit hagués agafat pànic a la mar. En canvi, a la muntanya es comportava d'una manera diferent: cua bellugadissa, saltirons, lladruccs breus, corredisses amunt i avall...

Miquel Olivera observava com el seu gos intentava atrapar una papallona groga que volejava entre les gines-tes florides. Després d'un quants intents infructuosos, l'animal es va aturar amb la llengua fora mentre observa-va, bleixant, com l'insecte s'internava a la vegetació espes-sida de l'alzinar. Va desistir de perseguir la papallona i va

II

començar a ensumar el sòl amb el morro arran de terra; rastrejava frenèticament el terreny i removia la cua amb un neguit que va encuriosir, encara més, el doctor Olivera. L'animal va alçar el cap, va mirar el seu amo, va fer dos lladrucs secs i va tornar a encastar el nas al sòl d'una petita clariana delimitada per pins i arbustos de marfull i arboç. Tot d'un plegat, amb les urpes de les potes davanteres, començà a escarbotar la terra que hi havia entre dos pins. El doctor Olivera només l'havia vist fer el mateix en una ocasió, un parell d'anys enrere, durant un matí fred d'hivern en un parc de la ciutat.

El gos gratava compulsivament el sòl de la clariana, l'ensumava —com si es prengués un respir—, i al cap de pocs segons reprenia l'activitat excavant a un ritme encara més viu, sense deixar de bleixar, amb la llengua gotejant.

Al cap d'una estona, quan el clot devia fer més o menys dos pams de llarg, un d'ample i mig de profund, el doctor Olivera va agafar l'animal pel collar i el va estirar cap enrere perquè deixés de cavar. «Et desgraciaràs les ungles de les potes i t'hauré de dur al veterinari», va argumentar, inútilment, mentre intentava apartar-lo del forat.

Miquel Olivera va allunyar-se uns quants metres cap al viaducte, per fer que l'animal deixés estar el forat i el seguís. Va cridar-lo pel seu nom dues vegades i va sacsejar una branca per si volia jugar a cercar-la i dur-l'hi entre les dents. El va cridar novament, però el gos l'ignorà: ni tan sols va alçar el cap del clot.

Tot d'una, el Nit va deixar de cavar. Va mirar fugaçment el seu amo i tot seguit, amb un gest sobtat, va dirigir els ulls a l'interior del forat amb la llengua fora i la cua aixecada. Va moure el cap graciosament de banda a banda. «Has trobat alguna cosa?». L'home va tornar contrariat

fins on era el gos i va observar la cavitat. Encara que no hagués estat un metge jubilat, probablement no li hauria costat gaire identificar els dits, els cinc dits del peu humà que el seu gos acabava de desenterrar.

Carlota duia un diminut tanga negre i una samarreta de tirants grisa cenyida al cos que deixava al descobert el pírcing del melic. Els cabells, tenyits de roig sang, li arribaven fins a les espatlles i deambulava descalça per la petita sala d'estar, amb una mà al maluc i l'altra amb una llauna mig plena de cervesa. Es va girar cap a Leo, que estava assegut al sofà atrotinat; d'una estrebada va prendre-li el comandament del televisor i va apagar el *reality* que estava mirant. Amb un gest de desdeny va engegar l'aparell de música i va tornar a girar-se, ignorant Leo. Ell va deixar a terra la llauna buida de cervesa que tenia aixafada en una mà. Va admirar les espatlles nues i la corba de l'esquena d'ella, que acabava en dos clotets simètrics al maluc, just sobre les natges. Va iniciar un gest amb la intenció de tocar-li'n una. Ella, que havia advertit el seu moviment, va girar el coll i va alçar la barbeta amb un gest de menyspreu. La mà de Leo quedà suspesa a l'aire; els seus ulls van sostenir uns quants segons la mirada de la noia i després es van desviar ostensiblement cap als mugrons, que despuntaven sota la samarreta. Ella es va posar la cervesa als llavis, va fer un glop breu i va observar amb indiferència la protuberància que acabava de formar-se als pantalons

d'ell, a l'entrecreix. Va apropar lentament el seu rostre al de Leo perquè li veiés bé els ulls, va somriure maliciosament i va enunciar un desig i una amenaça a curt termini:

—Si no m'aconsegueixes un parell de ratlles, avui no folles. —Passejà la punta de la llengua per la commissura de la boca, el somriure de la qual havia desaparegut.— Les vull ara, abans d'una hora.

Leo Reyes va dibuixar amb els llavis el somriure foteta que sovint feia servir per protestar, però l'expressió resolta de la noia —a mig camí entre el fàstic i el menyspreu—, li va tallar el gest, el gest i la trempera incipient.

Es va alçar feixugament del sofà, va engrapar de mala gana el casc que hi havia a terra del petit rebedor i va marxar amb un cop de porta. Des de l'escala va sentir que Carlota apujava el volum de la música. *All nightmare long*, l'últim senzill dels Metallica, que a ell li semblava un ver-tader malson.

En sortir al carrer va ficar-se la mà a la butxaca per comprovar que duia la Lola —la seva navalla automàtica—, i la clau de la pitó de la Lambretta. La moto era l'eina bàsica de treball que havia utilitzat un parell d'anys enrere fent de repartidor de pizzes, després d'abandonar els estudis de Formació Professional que havia començat per tercera vegada. Leo havia treballat en tres franquícies de repartiment, però sempre acabaven fent-lo fora pels mateixos motius: manca de puntualitat i furt reiterat de petites quantitats de diners. En una ocasió, després de lliurar una comanda, el van atracar a punta de navalla en un portal. Eren dos homes: l'un vigilava mentre l'altre l'ame-naçava amb una arma blanca al coll. Aquell fet el va tras-balsar i durant una setmana cada matinada el malson el despertava, però li va donar una idea per treure's un so-

bresou. Va cercar un còmplice amb el qual, dues o tres vegades al mes, simulava un atracament. Procuraven fer-ho de manera que sempre hi hagués algun testimoni i es repartien els guanys a parts iguals. El problema era que per justificar el robatori calia fer la denúncia, i els Mossos —en adonar-se que el seu nom apareixia als atestats amb massa freqüència— van començar a sospitar que no era normal que l'atraquessin tan sovint i, finalment, van lligar caps. Leo, malgrat tot, va acabar coneixent prou bé el negoci de les pizzes a domicili, va aprendre l'estratègia per repartir les comandes ràpidament amb el mínim esforç i els petits trucs per obtenir les millors propines. Va ser més endavant, quan ja era massa conegut i ningú li donava feina, que va pensar que per sobreviure sense gaire esforç hi havia altres opcions.

La moto, una vella Lambretta que havia heretat del seu pare, era el seu únic bé patrimonial. Li resultava insultant que gairebé tothom la confongués amb una Vespa. Va pintar-la de color negre, ja que originalment era d'un color grisós anodí que no li feia el pes. N'havia fet modificar el motor i el tub d'escapament perquè fos més ràpida i sorollosa. Més d'una vegada, la moto havia estat la causa que Carlota i ell discutissin. Un cop ella li va fer perdre els estreps: li va dir que si el seu pare aixequés el cap de la tomba i sentís el soroll vulgar i ridícul —de pet pudent— que feia la seva Lambretta i conegués l'ús a què el seu fill la destinava, l'home es tornaria a morir immediatament; ell l'amenaçà que si tornava a riure's d'ell utilitzant el seu pare difunt li trencaria amb un cop de casc aquelles dents tan boniques. Leo era impetuós, molt més violent de paraula que de fet, però quan se'n reien, o l'escarnien, perdia els estreps i era capaç de tot, fins i tot amb Carlota.

Miquel Olivera va recolzar un genoll a terra i va inclinar el cos cap endavant per poder observar millor el que el seu gos acabava de deixar al descobert. Els ossos del peu humà estaven desenterrats fins al turmell i va identificar les epífisis de la tibia i del peroné, que continuaven unides a l'articulació. Era un peu esquerre i els ossos estaven parcialment descarnats; va apreciar que encara hi havia restes de carn seca, sobretot músculs i tendons, i que els lligaments que unien els ossets del peu encara no s'havien descompost del tot. Les despulles desprenien una fortor suportable; el procés de putrefacció estava en la darrera fase. Tot i que no tenia coneixements de medicina forense va deduir, per la calor de l'època de l'any en què es trobaven, que no feia gaire temps que aquella extremitat estava sota terra; tenia la vaga esperança que només fos una cama, però sospitava que també hi havia enterrada la resta del cos.

Va passejar la mirada per la petita clariana. Va observar el sòl del voltant del forat que havia fet el seu gos i a partir de la posició del peu va intentar imaginar-se fins on podria arribar el contorn d'una figura humana. Va especular sobre la superfície necessària per cavar un forat on encaixés una persona, però no li va semblar que la terra tingués una

textura diferent de la que hi havia als marges on s'acabava la vegetació. Les perletes de suor del front s'havien convertit en rajolins i es va adonar que suava per tots els porus de la pell. Tot d'un plegat, una merla que acabava de sortir entre els arbustos va començar a picotejar prop del forat, cercant petits animals entre la terra remoguda.

El Nit va espantar l'ocell amb un lladruc i va fer un intent per reprendre l'excavació, però el doctor Olivera va aturar el gos agafant-lo pel collar amb fermesa, alçant-li el cap; li va fermer la corretja. «Molt bé, Nit, has fet una descoberta important, però no ets tu qui ha de continuar cavant aquí... això ja no és cosa nostra». Va alçar-se, va caminar fins al pi que tenia el tronc més gruixut, va recolzar-hi una mà i va lamentar no tenir un telèfon mòbil per fer una trucada.

Va respirar fondo i va observar el viaducte de Can Ribes. Des d'on era també podia veure el mur derruït del mas, que estava recobert de molses i líquens que amb la llum del matí adquirien unes tonalitats inversemblants. Al seu voltant la frondositat de la serra de Collserola era aclaparadora. Tot plegat configurava un paisatge imponent, un escenari que li semblava mentida que es trobés tan proper a una ciutat com Barcelona.

El gos l'estirava amb totes les seves forces cap al clot, però l'home, amb els peus ancorats a les arrels del vell pi que sobresortien entre les pedres, sostenia ben tibada la corretja: «Hem de tornar a casa, Nit, la Colette ens espera. Avui s'ha acabat el passeig».

Va mirar el rellotge; faltaven tres minuts per a les deu del matí. El sol encara no escalfava gaire, però tenia la camisa xopa de suor.

Leo Reyes va obrir la pitó d'acer amb què lligava la moto. Va assestar una peuada al pedal per engegar-la; no li agradaven els escúters que ara fabricaven, motocicletes de disseny que arrencaven el motor amb mitja volta de clau. Va posar-se el casc, va encendre el llum, va posar els dits sobre la maneta de gas i va prémer el puny fent-la girar fins al final dues vegades. El motor va espetegar amb un brogit intens. Esperava que Carlota, des de dalt, sentís el soroll cridaner de la Lambretta per damunt de la música.

Va mirar el rellotge; encara faltaven trenta minuts per a l'hora punta dels repartiments de pizzes i altres menjars ràpids a domicili. Era una vesprada d'un divendres calorós i va decidir dirigir-se a la zona del Port Olímpic, on esperava que la marinada apaivagués la xafogor insuportable en què estava immersa la ciutat. Allà hi havia una franquícia de Pizza Hut. Abans de decidir-se a seguir un dels repartidors, aprofitaria per fer-se el porro que hauria volgut fumar-se amb Carlota. «Ella s'ho perd», va pensar amb un somriure sorneguer als llavis. Va posar un paper de fumar sobre les cuixes i va començar a esmicolar el tabac amb els dits d'una mà mentre amb l'altra furgava dins la butxaca cercant l'haixix.

Quan va acabar de fer el canut va obrir el telèfon, es va posar el petard encès entre els llavis, hi va fer una pipada suau i va marcar un dels números memoritzats de l'agenda de contactes:

—Àlex? Aquesta nit necessito una mica de farlopa, de la bona... i la vull ara mateix.

—...

—No em toquis els ous. No te'n puc donar més de cent: t'asseguro que no puc gastar-me'n més, però no vull la merda de l'última vegada, entesos?

—...

—Ja xuta aquell pot de moto que tens?

—...

—Tu no tens ous de venir amb mi. Sempre has dit que em vols veure actuar... —va fer una pausa i va exhalar el fum cap a dalt—. Va, nen, va, que t'ho faig gratis i així no hauré de venir a ficar-me al forat on t'amagues. T'anirà bé prendre l'aire i et prometo que d'aquí a una mitja horeta ja haurem acabat... I amb una mica de sort fins i tot t'enduràs una mossegada d'una quatre estacions.

—....

—Que no t'agrada la pizza? No et preocupis, nen, ja ens la fotrem la meva nòvia i jo abans de cardar.

Leo li va explicar al traficant on podien trobar-se. Li va dir que s'afanyés, que com més aviat vingués més aviat acabarien.

El cànnabis l'havia deixat atordit i se sentia lleugerament marejat. Va apagar el porro refregant-ne la punta amb suavitat pel tronc d'un plàtan; va decidir que se l'acabaria de fumar més tard. S'assequé en un dels bancs del passeig per observar les sortides i arribades dels repartidors del Pizza Hut, uns nois que duïen una granota ver-

mella que ell trobava patètica. Faltaven pocs minuts per a les deu de la nit, l'hora d'un divendres d'estiu en què més encàrrecs es feien de menjar ràpid a domicili. Va pensar que ja era hora que abandonés aquest *negoci*, com havia fet mesos enrere amb les estirades de bossa; les feia sense baixar de la moto, escometent la presa des del darrere. L'última vegada va arrossegar una turista estrangera uns deu metres fins a fer-la caure estrepitosament. Una estrebada per menys de cent euros, un paquet de xiclets sense sucre, un estoig de maquillatge i unes compreses ultrafines amb ales. L'endemà va llegir al diari que la dona s'havia fracturat un braç i que hi havia testimonis que el podien identificar (va ser llavors quan va decidir afaitar-se la barba i pintar la moto de color negre). Va prendre consciència que no valia la pena córrer riscos innecessaris per tan poc, i que si continuava així aviat sentiria l'alè de la policia al clatell. Però Leo no estava fet per quedar-se tancat a casa. Era una ànima inquieta i, sobretot, necessitava diners: petites rendes per cobrir les seves necessitats quotidianes.

El mètode que va triar no era nou, però ell pensava que era una innovació, si més no, a la ciutat. Estava inspirat en aquella experiència que havia patit en la seva pròpia carn i consistia a robar als repartidors de pizzes. Escollir l'individu adequat i seguir-lo amb la moto a una distància prudencial era el principal secret per tenir èxit. Calia aturar-se successivament a cada lloc on el pizzer lliurava la comanda i esperar a l'última o penúltima parada per assaltar-lo —navalla en mà— al mateix portal de l'edifici. Amb una mica de sort, Leo podia obtenir en cada atracament entre cinquanta i seixanta euros en efectiu. Fins i tot en una nit —si ho planificava bé— podia cometre entre dos i tres atracaments de repartidors de franquícies diferents.

Tres mesos enrere, un dimecres en què el Barça jugava una eliminatòria de la Champions, havia aconseguit en un sol vespre dos-cents cinquanta euros i una quatre formatges familiar calenta. A ell li agradava quedar-se el gènere de l'últim lliurament del recorregut. Quan no duia ni un tros de pizza a casa, Carlota l'insultava i el deixava en dejú sexual. Ella tenia una habilitat especial per treure-li tot el que volia, per esprésmer-lo com una llimona, però també per satisfer-lo plenament.

Aquell vespre d'estiu, però, tot era improvisat. No havia planejat cap acció i només les exigències de la noia i el seu propi desig irreprimit l'havien empès a sortir a feinejar amb la Lambretta. També li venia de gust exhibir-se amb Àlex, el col·lega que habitualment li proporcionava les dosis de cocaïna.

—Hola, Leo.

Era Àlex, que acabava d'arribar i estava traient-se el casc. Reyes el va mirar de dalt a baix amb un somriure insolent. Va tornar a encendre el porro.

—Ja em pensava que t'havies cagat i no vindries. Va, seu un momentet aquí. —Va picar amb una mà la fusta del banc i va posar l'altra sobre el casc del noi.— Que cabró, quin casc que dus... veig que els negocis et van de puta mare. Vols una mica de merda? Vaaaa... fes una pipada, que gairebé m'he acabat aquest peta jo solet. —Li va oferir el porro mig fumat.

Àlex va rebutjar l'haixix amb un gest de la mà i una ganyota. Va apropar els capcirons dels cinc dits als llavis amb un gest eloqüent:

—Tinc una cosa nova... millor i més barata que la farlopa. Una canya, tio. —Va separar els dits de la boca i va fer petar els llavis.— Amb seixanta euros en teniu de so-

bres tu i la teva puteta per agafar una bona merda avui, demà i demà passat. Flipa de l'hòstia. —Es va posar una mà a la butxaca per mostrar-li on duia la mefedrona, una nova substància estupefaent que emergeix a la ciutat.

—No m'emboliquis, nano, ¿és que no recordes que ja em vas colar una paperina d'aquesta merda sintètica la setmana passada? —Leo va negar amb un dit.— Només ens marejava, no ens va agradar gens. I, per cert, si vols conservar aquestes dents que tens tan ben posadetes al seu lloc, no tornis a dir puteta a la meua femella, ho has entès?

—Tens la pell massa fina, tu...

—Prou! Ara tenim feina i sortim de seguida. Tu només has de seguir-me discretament, a uns trenta o quaranta metres amb aquest pot de moto que tens. Només has d'observar com treballa i aprendre'n —va inflar el pit—. Si veus la poli o alguna cosa sospitosa m'avisas amb aquella xiulada tan patètica que saps fer.

—Tu sí que ets patètic... Només això, he de fer?

—Res més, que encara la cagaries.

Des del banc on seien, Leo va observar un noi jove, una mica més alt i corpulent que ell, que carregava una bossa tèrmica de les grans i la ficava al petit cofre que hi havia rere el seient de la motocicleta. Va calcular que almenys devia dur quatre caps amb pizzes.

—Aquesta és la nostra presa. —Va assenyalar el noi alçant lleugerament la barbeta.— Sobretot no te m'acostis gaire; si nota que el seguim es pot escagarrinar i adéu negoci. Quan li hagi pres els diners i l'última pizza, segueix-me; fotrem el camp i farem la nostra transacció en un lloc tranquil.

Mentre es posava el casc va fer un càlcul ràpid: entre els cinquanta i seixanta que li trauria i els cinquanta que

duia a la butxaca, en tindria prou per aconseguir la cocaïna; va imaginar com Carlota i ell es menjaven la pizza, encara calenta, abans d'esnifar i fer l'amor fins a la matinada al sofà davant el televisor encès amb la música a tot volum.